

Vladimír Hubeňák

Malíř a kreslíř Vladimír Hubeňák se narodil 30. července 1952 ve Frýdku Místku. V letech 1967 až 1971 studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti (Jaška, Kutra, Vaculka). Poté pokračoval v letech 1971 až 1975 ve studiu na Katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty v Ostravě a v letech 1983 až 1985 na Katedře výtvarné výchovy Palackého univerzity v Olomouci. Samostatně vystavuje od poloviny 80. let, kolektivních výstav se účastní od konce 70. let. Působí jako výtvarný pedagog na Základní umělecké škole B. Martinů v Havířově, kde také žije a pracuje.

Vypravěč příběhů a vyznavač řeči figurální formy Vladimír Hubeňák si ve svém výtvarném rejstříku uchoval (snad ještě z doby studií v Uherském Hradišti) posedlost pohotovou a výstižnou kreslířskou zkratkou, bezprostředním záznamem obyčejných životních situací. Svědčí pro to mimo jiné i dlouhá série jeho kreseb, pořízených v čekárnách, hospodách, na ulici. Celou jeho dosavadní tvorbu protkává dynamická linka, již autor užívá s hravostí a dětskou čistotou. Výraz Hubeňákových obrazů je svou autentičností vzdálen formálním spekulacím i snaze vyhovět aktuálně uznávaným uměleckým proudům natolik, že autora dokonce na současné výtvarné scéně svým způsobem znevýhodňuje. Richard Drury v té souvislosti hovoří o „nezatíženosti přesně daným obsahovým či formálním programem“. Anekdotickému, ironickému a současně sebeironizujícímu Hubeňákovu pohledu na svět kolem i svět uvnitř každého z nás odpovídají autorem tak často užívané kombinace malířských technik, propojení s kresbou, práce s textem v obraze, či technika koláže, připomínající jednou filmový střih, jinde komixový seriál či ilustraci. Jeho malby jsou obrazem vnímání všednosti a banality lidského života, směšnosti jeho udýchaného tempa, v němž ztrácíme jistotu a konzum si pleteme s hodnotami. Vladimír Hubeňák nás bez mentorování konfrontuje s našimi vlastní-

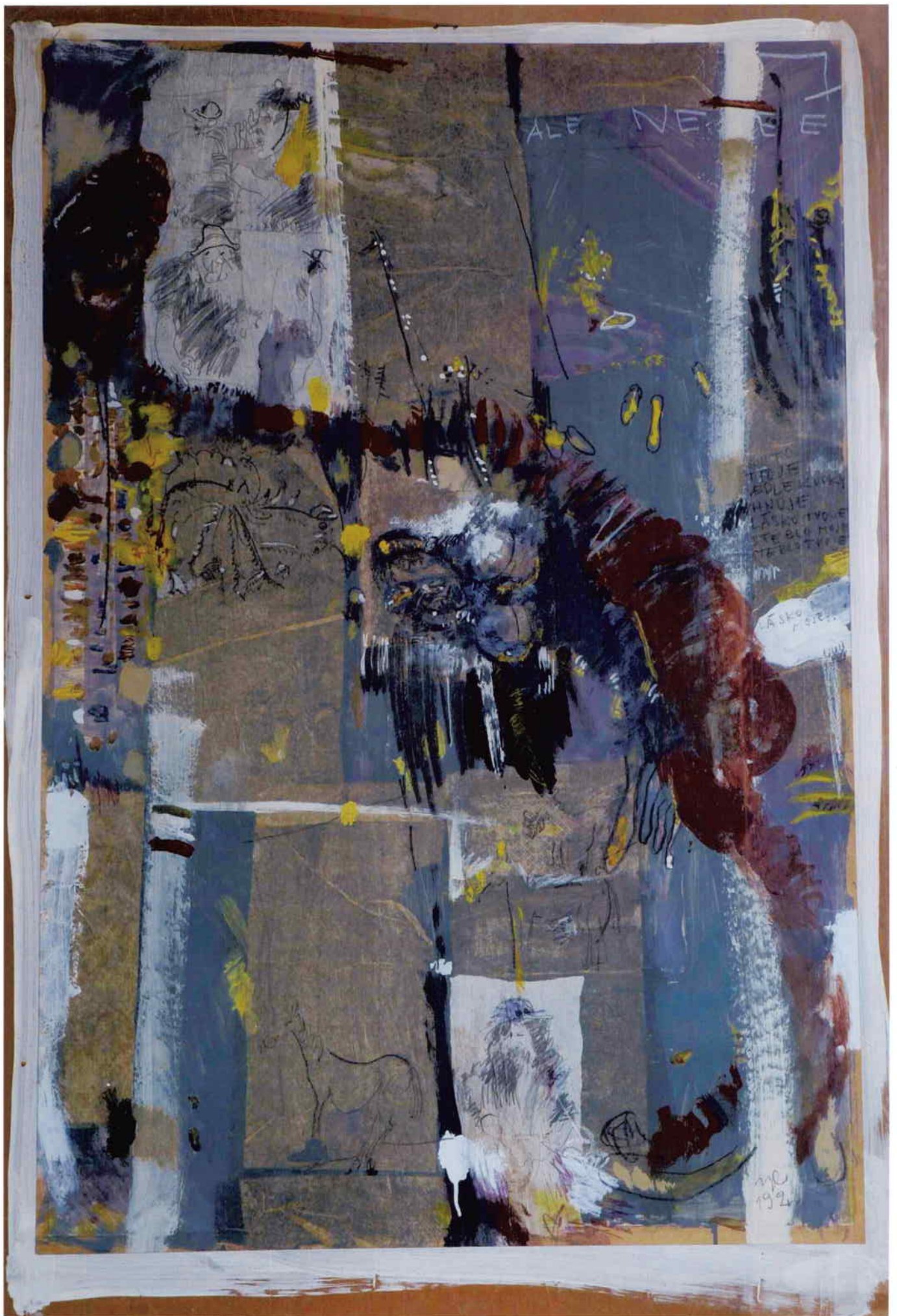
mi omyly, zlomyslnostmi, obavami, nadějemi, obsesemi, a my poznáváme, že jsou to i jeho omyly, zlomyslnosti, obavy, naděje a obsese. Jeho obrazy mi připomínají lidové písně. Spíše popěvek v nářečí než akord symfonického orchestru. Fragmentární kompozice, složená z detailů posbíraných jakoby mimochodem, z torzálně malovaných reálií každodennosti, odráží to, co se pod úsměvnou barevností Hubeňákových obrazů skrývá ve spleti vnitřních pochyb a v mozaice záplat na lidské duši. Tu a tam poznáváme literární inspiraci, nebo v obraze čteme transkripci vzkazů z podchodů a hospodských toalet, či autorovy vlastní verše (...Kdekdo tady krade, halíř, pesos, dolary, zpívejme si holary...), a upozornění a dobře míněné rady pro život (... kdybych to byl věděl, tak bych som sem nechodil...). Humor a škleb rodu nepochybně blízkého nadsázce výrazu umělecké vlny nové figurace, jež Hubeňákovu generaci provázela v období jejího uměleckého zrání na přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Ale je zde ještě osobitost autorova uměleckého jazyka: Vladimír Hubeňák má spíše než ke grotesce a karikatuře blízko k poetice českých pohádek a báchorek s jejich význačnou symbolikou, kde i hororové postavy otesánek dokáží na naší tváři vyloudit úsměv.

Petr Beránek

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 20.2. do 26.3.2008

Tento projekt je realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz

Ale neee, 1998, tempera, 103 x 70 cm